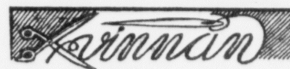

Klovin og glerpípan

Eitt ævintýr

Tað logaði væl á grúgvuni, kannan stóð úti á, klovin lá í eldinum. Skjótt var hann álgløðandi. Hann hugdi niður at sær, og so segði hann: »Á! sum eg eri vakur. Eg átti at fingið mær eina vakra konu.«

»Burr-rurrr-rurrr! sjóðaði kannan.

»Hon vil gera sær dælt við meg.« hugsaði klovin. »Statt og tig við tær,« segði hann. Ikki skoyti eg um teg, titt svartu trøll! Eg vil hava eina, ið glógvar sum eg sjálvur.«

Hann skímaðist runt um roykstovuna; men hann sá onga, sum hann helt vera lika sín. So kveitti hann út gjøgnum dymnar. Har hekk ein glerpípa og glitraði í sólskininum.

»Ja! handa er vøkur! Hasa vildi eg átt mær,« hugsaði hann. »Vit tú vera kona mín?« rópti hann.

»Eg tori ikki! eg vænti tú fert at brenna meg,« segði hon. Og hon var so bangin, at hon helt sær, alt hon var ment, í vað-ingina.

»Nei! ikki brenni eg,« segði klovin, »um enn eg eri heitur og

reyður og væl dæmdur. Heldur tú ikki, eg eri vakur?«

Jú, glerpípan helt hann vera vakran.

Alt meir hon hugdi at honum, alt betri var hon við hann. So kom ivi á hana; — gott er at fáa góða giftu, men ringt er at verða brennd, hugsaði hon. Og hon kendi seg so bleyta.

»Hvat skal eg gera? Fegin vil eg, men illa tori eg!« Hon fór at gráta, so tárini dryppaðu niður í kavan. Og alt sum hon græt, helt hon sær leysari og leysari. »Betri mann fært tú ikki!« rópti klovin. »Mans tú tó ikki vilja eiga meg?«

»Eg veit ikki,« segði hon; og so slepti hon sær undan tekjuni niður í túnið.

Klovin skundaði sær til hennara. Tey mottust á útgáttini; men nú hann kom so nær, kendi hon hitan av honum, og aftur kom ræðsla á hana.

»Nem! ikki vig meg! tú brennur!« rópti hon.

»Nei! men kyssa teg vil eg,« segði hann.

Hann tók báðar armarnar um hana og kyssi hana fast.

Hon kendi ein ógviligan sviða. »Titt beist, beisst

beisst!« froysti hon. Men áðrenn hon visti av, var hon runnin burtur í tað bera vatn.

Og klovin varð kolsvartur. Snópin og nipin stóð hann eftir við ongum.

»Hetta skal vera bæði fyrsta og síðsta ferð, eg elski glerpípur,« segði hann.

Kannan fór at læa so hart, at lokið glintaði.

Men klovin dugdi ikki at hugsa sær til, at nakar kundi læa at honum. »Hoyr hvussu kannan grætur eftir mær,« mutlaði hann. »Kanska eg fari at hava hana kortini.«

»Ikki skoyti eg um teg, titt svartu trøll!« segði kannan.

Klovin smoygdi sær undir brikina, og har lá hann sum ein flongdur hundur. Men kannan flenti, so hon kókaði í eldin.

»Slokk meg ikki,« segði eldurin.

»Ert tú betri verður!« segði kannan læandi. »Trællur tin! tað var tú, ið gjordi klovan so heitstóran.«

»Eg vermi øll, sum til mín søkja,« segði eldurin; »og tað er væl gjørt. Men hvussu tey nýta hitan — til falls ella frama —, tað ráði eg ikki fyri.«

Mikkjal á Ryggi.

Tað kostar 2000 kr. kg

Flestu kvinnum dámar ikki ovurfiti, og mangt verður roynt fyri at fáa tey nógvu pundini burtur av sær, men ymiskt er sum hesar royndir hildnast. Vegna heilsuna noyðast kvinnur at leggja seg á sjúkrahús fyri at minka um pundini; men hetta er tó strangur kurur, ið ikki allar kvinnur tola eins væl. Pundini fáast lættliga at minka. Vandar eru tó í allari vælferð; ein varð lættliga meira móttakligur fyri sjúkum aftaná ein slíkan kur, serstakliga er tað gulsótt, vøddakrampi og ov

mikið av sevu, ið setur seg undir huðina, ið gera seg galdandi, og tí ræður um at ansa sær væl eftir sær fyrstu tíðina.

Men tað kostar ikki einki at sleppa av við fitina. Læknar hava roynt at kanna kostnaðin, sjálvur um sjúklingurin einki skal gjalda sjálvur. Teir eru komnir til tað úrslit, at á einum sjúkrahúsi kostar stíkur kurur 2000 kr. fyri hvørt kilo, ið fer, og so fær ein kortini einki annað til matna enn tevatn við ongum sukri í.

Meira motión

Almikið verður sagt, skrivað og gjørt fyri at hjálpa kvinnum at halda sær í form — helst í toppform — men hóast hetta kostar almiklar miljónir á hvørj um ári, so gerast margar kvinnur meir og meir formleysar.

Henda heljar-dómin letur motiónskvinna falla yvir sínar medsysstrar, tí, sum sigur, formloysi kemur oft í dusinvis av árum ov tíðliga, tí kvinnurnar ikki tíma at gera sær greitt, hvussu miklan týðning motión hevur

og hvussu lítið skal til, og hvussu næstan ongin ómakur stendst av bara eitt sindur — og meir skal ikki til — av motión.

Farið varliga um føturnar

Einki er verri enn at vera illa til passur um føturnar, og hetta kann koma av ymiskum orsökum, og tá fyrst og fremst av órokt — og slíkt eigur sjálvandi

Tað er ikki lætt at vekja kvinnuna til hesa dæmnan — serstakliga ikki tá hon er sovnað og er vorðin líkasæl fyri tí vakra, sunna og livgevandi í snøggum og kinnligum líkamshurði, men kall-ið má ikki tagna; meira motión, daglig motión.

ikki at fyríkoma. Føturnir eru okkara trúgvu gongulimir og stuðlar, ið bera øllum uppi.

Lat tað verða sagt beinanvegin, at ein eigur at lata vera við at gera meira fótaroekt sjálvur enn neyðugt er fyri vanligt reinsemi. Latið eina kona fótpleyirska gera arbeiðið, og vitjið hana nóg ofta — minst líka ofta sum farið verður til frískvinnur. Sjálvur kann ein gera arbeiðið — um eingin onnur fótaroekt fæst — við dagligum fótavatni, putur og óðrum hóskaðmi smyrsl. Neyðugt er tá eisini at eiga ein góðan naglasaks og eina fil — metal ella bara ein sandpappírffil.

Snarrokt kann fara fram á tann hátt, at ein keypir sær blýggjvatn á apotekinum. Tað verður helt á eitt toystykki, sum verður vavt um føturnar. Utanvirk verður vavt eitt handklæði — og so hvílvir ein eina fitta lottu, eitt korter t. d.

(Framhald frá 8. síðu) eisini livlig, kunnu tit ætla. Tey syngja og dansa og klappa og stuttleika sær upp á lívið. Alt er liv og listur.

Soleiðis halda tey á, til síðsta raketin rýkur upp úr hövðinum á »kavamanninum«. Og áðrenn hon brestur uppi í luftini og syndrast í túsund eld-

neistar, er »kavamaðurine« deyður.

Aftur fara børnini í skrudgongu. Nú ber leiðin heim til húsa, og um kvøðið stuttleika tey sær so væl innan veggja, at tey aldri gloyma Sexe-leute-hátiðina.

Jacob Olsen.

Kæri lesari!

Ein lítill heilsa frá SOSIALINUM. Vit hava við hesum blaði loytt okkum at senda tað i hvørt hús í Havnini.

SOSIALURIN verður í dag prentaður í umleið 2500 ein-tøkum, og hvat innihaldi við-vikir halda vit okkum ikki stenda aftanfyrir nakað annað blað — tvørturímóti. Ikki tí — vit hava til hvørt blað tilfar til nógv fleiri síður enn vit hava ráð til at geva út; so um haldaratalið veksur og við tí upplagið, verða vit skjótt forir fyri at bjóða tygum eitt nógv betur blað.

Hetta skal ikki skjiljast sum nakað propagandaskriv fyri SOSIALIN, men fara vit istaðin at bjóða tygum at halda blaðið ókeypis í fjórðingsár av 1970. Um tygum senda niðanfyrirstandandi lepa til SOSIALIN, box 76, 3800 Tórshavn, fáa tygum blaðið ókeypis sendandi tvær reisir um vikuna til 1. apríl 1970, og kunnu tygum tá sjálvur meta um blaðið er vert at halda í framtíðini.

Bestu heilsur
SOSIALURIN

Sendið mær SOSIALIN ókeypis til 1. apríl 1970.

Navn:

Bústaður:

Til postverkið:

Sosialurin

Postbox 76,

3800 Tórshavn

Skógvar

Altíð fjølbroytt úrval av skóm - lægstu dagsprísi - til alt huski.

Bygdaordrar avgreiðast skjótt og væl pr. postuppkav.

Telefon 1705